

Giới thiệu Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái

Truyện Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái là một truyện đầy sức lôi cuốn, truyện nhẹ nhàng, dung dị như một lời thủ thỉ, tự sự; là lời tâm sự của cậu trai vừa mới lớn, có thể bạn sẽ bắt gặp mình ở đâu đó, có thể mình đã rơi vào tình huống này rồi, đọc truyện và cảm nhận những điều khác biệt, đọc để hiểu thêm chút tâm sự của tuổi mới lớn, đọc để có cái nhìn mới, đọc và coi như một cảm nang tuổi dậy thì, một truyện ngôn tình ý nghĩa.

Có lẽ rất nhiều người đã gặp phải trường hợp này đang nói chuyện với bạn vô ý tay vung phải ngực cô đứng đằng trước hay bên cạnh nói chung thì có thể tha thứ được, ai chả biết mình ko cố tình.

Chuyện xảy ra thế này bốn năm trước tôi mới vào đại học, tham gia nhóm hoạt động ngoại khoá của khoa, đó là vì các chị khoá trên... dụ dỗ mà trong đó có một chị vô cùng xinh đúng loại gái tớ thích, tuy ngực chị này chỉ cỡ B thôi (cup B) tôi nghĩ, vào nhóm hoạt động ngoại khoá có cơ hội tiếp cận người đẹp này. Tuần thứ 2 sau ngày nhập học, các chị khoá trên đang chuẩn bị buổi lễ đón tiếp sinh viên mới, mọi người đang họp trong văn phòng khoa về việc tổ chức kế hoạch hoạt động tôi cố ý nói cũng sẽ đến giúp cho nên hôm đó, chỉ có mỗi tôi là sinh viên năm 1, thảo luận cả buổi chiều tôi thấy nhạt phèo. Hôm đó, chị ấy mặc một cái áo bó sát người màu be và váy bó ngắn làm nét ngực nhìn rõ trời... ngồi bên cạnh chị ấy

Đứng ở vị trí có thể thấy rõ ràng bộ ngực Mà chị ấy lại mặc chiếc váy ngắn... tôi sợ nếu nhìn chị ấy chăm chú, chị ấy phát hiện thì mất mặt lắm nên cứ ngắm chút ngắm chút thế mà mấy lần vẫn bắt gặp chị ấy nhìn tôi cười làm tôi xấu hổ...

Liệu chuyện gì tiếp diễn sau đó nữa, đọc có thể bạn sẽ thấy chút ngượng ngùng nhưng tin rằng bạn sẽ nhận ra được nhiều thứ sau khi đọc truyện cùng trải nghiệm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Có lẽ rất nhiều người đã gặp phải trường hợp này

đang nói chuyện với bạn

vô ý tay vung phải ngực cô đứng đằng trước hay bên cạnh

nói chung thì có thể tha thứ được, ai chả biết mình ko cố tình.

Chuyện xảy ra thế này ~_~y~~~~

bốn năm trước tôi mới vào đại học, tham gia nhóm hoạt động ngoại khoá của khoa

đó là vì các chị khoá trên... dụ dỗ ~~~

mà trong đó có một chị vô cùng xinh

đúng loại gái tớ thích

tuy ngực chị này chỉ cỡ B thôi (cup B)

tôi nghĩ, vào nhóm hoạt động ngoại khoá có cơ hội tiếp cận người đẹp này

tuần thứ 2 sau ngày nhập học, các chị khoá trên đang chuẩn bị buổi lễ đón tiếp sinh viên mới

mọi người đang họp trong văn phòng khoa về việc tổ chức kế hoạch hoạt động

tôi cố ý nói cũng sẽ đến giúp

cho nên hôm đó chỉ có mỗi tôi là sinh viên năm 1

thảo luận cả buổi chiều

tôi thấy nhạt phèo.

Hôm đó, chị ấy mặc một cái áo bó sát người màu be và váy bò ngắn

làm nét ngực nhìn rõ

trời... ngồi bên cạnh chị ấy

Đúng ở vị trí có thể thấy rõ ràng bộ ngực

Mà chị ấy lại mặc chiếc váy ngắn...

tôi sợ nếu nhìn chị ấy chăm chú, chị ấy phát hiện thì mất mặt lắm

nên cứ ngấm chút ngấm chút

thế mà mấy lần vẫn bắt gặp chị ấy nhìn tôi cười

làm tôi xấu hổ...

thảo luận xong thì phân tổ 4 người, mỗi tổ phải nhận một tiết mục

May mắn làm sao, tôi lại ở trong tổ của chị ấy

Siêu vui sướng!!!

tổ có tôi, chị ấy, 2 chị lo hậu cần

Không ngờ còn có việc khiến tôi bất ngờ hơn

Hai chị hậu cần bảo, 2 chị bây giờ phải đi chợ mua thực phẩm cho ngày mai đã

vì thế chỉ còn tôi và chị ấy ở lại tập tiết mục

Chúng tôi đi vào vị trí ngày mai

là một góc phòng học

rồi tập một trò chơi tập thể nhằm chán

thổi một quả bóng bàn bay ra khỏi cái cốc chứa toàn bột mì =.=

chúng tôi tập 10 phút

nói thật là vì chị ấy cầm cốc quá sâu

tôi thổi mãi chả được

chị ấy bảo: để chị thổi xem nào, có khi chị thổi được

hồi đó tôi mới vào đại học, chả hiểu gì việc đời

chứ nếu bây giờ mà nghe câu đó, phải có đến 20% là nghĩ...đến việc...thổi kia

và 80% còn lại là... bị ăn tát, ha ha

rồi chị ấy thổi mãi cũng chả được

tức mình liền dùng sức thổi mạnh 1 cái

những ai chơi trò này rồi đều biết

nếu thổi mạnh, bóng không bay mà bột mì bay mù mịt trắng phớt mặt

tôi vội vã vớ chai nước suối giúp chị ấy rửa mặt

khi chị ấy rửa mặt, nước bò từ mặt xuống cổ

rồi lẳng lẳng thấm ướt ngực áo...

chiếc áo màu be càng bó sát người hơn

thấp thoáng thấy được cả một chút thêu ở rìa áo lót

tôi xấu hổ kinh khủng vội quay mặt sang phía khác

chị ấy có lẽ phát hiện ra tôi có vẻ là lạ

liền sát tới hỏi tôi, em làm sao thế?

Tôi vội vã liền...

Áo chị ấy ướt một mảng ngực nhỏ

phần ướt làm chiếc áo bó bầy tỏ ra một khoảng ngực đẹp tuyệt

tôi nhìn thấy thì quá... sợ, vừa xấu hổ vừa muốn nhìn thêm

nhưng lại sợ chị ấy phát hiện, tôi mới vội vã quay phắt đầu sang 1 phía

chị ấy rửa mặt xong, không phát hiện ra áo bị ướt một khoảng

mà chỉ phát hiện ra tôi đang lúng túng

chị ấy tiến đến hỏi tôi, em làm sao thế?

Tôi bảo không sao, em không sao ạ, nhưng tôi vẫn không dám quay mặt lại

chị ấy bèn kéo tay tôi hỏi em làm sao thế hả? em khó ở à?

Tôi bất ngờ bị nắm cánh tay thì... giật thót mình

vội vã giằng ra khỏi cái nắm tay của chị ấy...

và cái giằng ấy làm tay tôi đập vào ngực chị ấy

tôi chỉ cảm thấy ướt và mềm mềm, hơi đàn hồi...

tôi sợ hãi rút tay vào

khi ấy, một sự im lặng tuyệt đối

đầu óc tôi trống rỗng..

nghĩ thầm, thôi chết tôi rồi, chạm phải ngực của chị khoá trên rồi

vừa mới lên đại học, đã gặp phải sự cố này rồi

nếu chị ấy cho rằng tôi là yêu râu xanh, chuyện này lọt ra ngoài

sau này tôi...biết sống ra sao?

rồi tôi nghĩ đến việc chị ấy có thể gọi cảnh sát tới bắt tôi nữa

tôi càng nghĩ càng... hình dung ra những khả năng đáng sợ nhất...

chị ấy chạm nhẹ vào vai tôi

tôi quay hăn lưng lại phía chị ấy, chị ấy bảo: "Xin lỗi, chị không cố ý"

tôi sững cả người, quay lại nhìn chị ấy nghi ngờ

chị ấy: "Chị vừa kéo tay làm em giật mình sợ à?"

thế mà tôi cứ tưởng chị ấy sẽ trách việc tôi vừa... chạm phải ngực

chị ấy vẫn chưa phát hiện ra hay chị ấy đang nói lảng đi cho đỡ ngượng?...

tôi càng lúc càng lo lắng

làm sao mà tự dừng lại buột mồm: "Xin lỗi, lúc này không phải em cố ý giằng tay ra"

chị ấy bảo: "Có gì đâu..."

tôi bảo: "Lúc này em vô tình chạm phải ngực chị, em xin lỗi"

chị ấy: "Hả?????????????" cúi đầu nhìn xuống áo, thấy áo trong suốt

bây giờ mới phát hiện ra, vội vã quay quay người đi giấu.

Tôi lúng túng mở ba lô của tôi

tìm xem có giấy ăn không để đưa chị ấy

tìm mãi chả thấy

Tôi bảo chị ấy, em đi toa-lét mua gói giấy lau áo

chị ấy im lặng...

Tôi nghĩ, chết mẹ tôi không cơ chứ, lúc này chị ấy không biết thì thôi, sao lại tự dừng lại ông con ở bụi này

Chạy vội ra toa-lét

Điên, đến nơi mới nghĩ ra là quên không mang tiền

lại chạy vào phòng học lấy ví

gặp mắt chị ấy, tôi ngượng bảo "Em quên lấy tiền xu"

Chị ấy bỗng cười...

Chị ấy cười đẹp cực, làm tôi hơi xao xuyến

chị đi tới vỗ vai tôi: "Đi nào, chị có tiền"

Thế là... hai chúng tôi cùng đi vào toa-lét!

Sau, chị ấy sửa sang xong, đi ra

Chúng tôi quay về phòng học lấy đồ rồi lên Văn phòng khoa

Ai ngờ, văn phòng khoa đã khoá cửa

mà áo và chìa khoá nhà của chị ấy đều để trong văn phòng rồi

Tôi lúc ấy chả biết làm thế nào

Chị ấy hỏi tôi có xe không?

Tôi gật đầu

Thế thì chúng ta đi dạo tí đi, muộn một chút quay về xem có ai không

Tôi vừa đến Cao Hùng, chỗ nào cũng lạ

Chị ấy bảo, thế để chị đưa em đi giới thiệu Cao Hùng nhé

Tôi lái xe theo chỉ dẫn của chị

Lúc đi đường rất ít nói chuyện, vì chúng tôi không thân, lại chả có đề tài gì

Tôi nghĩ mãi có nên mở lời trước không

Nhưng mà, vừa nảy dựng vào ngực người ta, ngại quá

Ai dám mở mồm?

Chúng tôi cứ đi như thế đến tận Đại học Trung Sơn

Tôi dắt xe lên phà

hù..

Thế thôi, tôi vốn ban đầu chỉ định kể lại chuyện, tôi đã vô ý chạm phải ngực con gái thế nào thôi

ngực thì...đã chạm rồi

câu chuyện đến đây là hết!

(Xin lỗi bà con thì đấy, ngực thì đã chạm rồi chuyện hết rồi

còn lại... chỉ là mối tình đầu của tôi những năm đại học)

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2

Tôi cùng chị ấy đến trường Trung Sơn

Tôi run run dắt xe máy lên phà từ vịnh qua đảo

lần đầu tiên đi phà, lỡ phi cả xe xuống biển thì...

phà khởi động

chị ấy dựa vào lan can

gió biển thổi bay mái tóc, nhẹ nhàng xôn xao

nắng chiều sáng lên trên gương mặt chị ấy hơi u sầu

chị ấy quay lại nói gì với tôi

thế là phát hiện tôi đang chăm chăm nhìn chị ấy

tôi bị giật mình một cái

chị ấy cười: "Em lại nhìn trộm chị rồi"

Làm gì có!"

Thế hôm nay không phải là em toàn nhìn trộm chị à?"

(ngiêng đầu cười mím mím nói với tôi)

ngượng kinh khủng, tôi vờ mái ngấm sóng

rời đến đảo Kỳ Kim

chúng tôi tới bãi biển Kỳ Kim

bỏ giày treo lên xe máy

cả 2 đi xuống bãi cát, dọc bờ cát không nói gì...

đi tới tận đầu kia của bãi, nơi có công viên cối xay gió

rời quay về chỗ cũ... hoàn toàn ko nói 1 câu !!!!!!!!!!!!!!!

cuối cùng chị ấy mở lời trước

"Em thấy chị có xinh không?"

Tôi dừng lại nghi hoặc

chị ấy quay về phía tôi cười mím

tôi bảo: "Chị đẹp lắm, rất có phong cách, hẳn chị có nhiều người theo đuổi"

nghe tới đó, chị ấy ko cười nữa

quỳ xuống, bất động...

tôi nghĩ: "Ồi mẹ ơi, mình lại nói hớ cái gì rồi! Khen gái đẹp thì gái phải vui chứ nhỉ?"

--- Chị ấy quỳ xuống, run rẩy khe khẽ

Tôi cũng quỳ theo

Phát hiện ra chị ấy đang khóc

Tôi sợ.... tôi chả hiểu tôi đã làm gì nên tội, nói nhầm câu nào

Tôi vội vã rút trong túi ra gói khăn giấy lúc nãy mua

Chị ấy: "Xin lỗi, tự nhiên mình lại khóc, làm bạn khó xử

Tôi cúi đầu không nói

Sóng đập tới nơi chúng tôi quỳ

bắt đầu làm ướt quần áo cả hai...

nhưng chúng tôi vẫn ngồi bất động

rồi, tôi ko biết tôi lấy từ đâu ra dũng khí

tôi đã ôm lấy chị ấy...

Một đứa con trai quen chưa mấy ngày, một người con gái còn chưa hiểu nhau

chị ấy không hề chống cự, mà lại tựa vào tôi, để tôi ôm

Có lẽ phải 10 phút

có lẽ vì phải quỳ, chân tôi bắt đầu tê dần

trong khi chị ấy cứ bất động trong lòng tôi và cứ thổn thức khóc mãi

chân tôi tê, đến mức cứ run bần bật

chị ấy ngửa đầu lên hỏi tôi: Sao thế?

Tôi ngồi bệt xuống cát, bảo... chân tôi bị tê quá rồi !

thế là chị ấy cười một lúc...

bây giờ tôi đã bạo dạn hơn, kè sát môi chị ấy

chị ấy dùng tay đẩy tôi ra...

nhưng tay kia lại vẫn nắm tay tôi= ="

"Xin lỗi!" cả hai cùng đồng thanh nói

Rồi màu trời tối dần, chị ấy bảo về thôi

trên đường về chúng tôi im lặng..

nhưng đường về, chị ấy... ôm tôi

bây giờ mới nhớ ra là chìa khoá và áo khoác của chị ấy vẫn còn ở trường !!!

về trường chúng tôi vội vã lên khoa

văn phòng khoá kín, mọi người đã về hết

chúng tôi đứng bơ vơ giữa khoa vắng

tôi hỏi chị ấy, trời bây giờ phải làm sao đây nhỉ?

chị ấy cúi đầu nói: "Thế có thể đến chỗ bạn không?"

tôi sững sờ, giả vờ chưa nghe thấy gì

ngĩ bụng, chết rồi trời ơi thế này là thế nào nhỉ

vừa vui mừng vừa... lo kinh khủng

vui vì chị ấy là người tôi thích lâu rồi, phải chăng chị ấy cũng... thích tôi nhỉ?

Lo là vì... tôi đang ở trong ký túc xá~~~~~

Làm sao, làm thế nào bây giờ

Tôi thì ở ký túc, mà chị ấy lại bảo đi đến chỗ tôi

Nhưng mà chị ấy cũng không về nhà được...

chị ấy: "Có thể đến chỗ bạn không?"

tôi thật thà bảo, em đang ở trong ký túc

nhưng mà... tôi cũng ko thể để lỡ cơ hội vàng ở cùng chị ấy

nên tôi bảo, chị chờ em tí

tôi chạy đi gọi điện thoại cho các bạn cùng phòng

ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

bọn nó đều mới vào đại học, được kỳ nghỉ cuối tuần đều đã về nhà cả

bọn nó về nhà hết rồi, hôm nay chỉ còn mỗi tôi

tôi nói cho chị ấy biết là có thể về phòng ký túc của tôi

chị ấy: "nhưng...nữ sinh cũng ko đc vào qua đêm ở ký túc nam"

tôi: "Ahhhh..., chị còn định ngủ đêm ở phòng em á ???"

chị ấy cúi đầu không nói gì

nói thật, lúc đó trong lòng tôi rất đắn đo

(nếu mà là tôi bây giờ í à, phải 80% nghĩ ngay rằng, chết mẹ, nó định lấy mình ra làm bố cái thai của nó)

Rồi chúng tôi đi ra ngoài kiếm chút gì ăn

định đợi 2 giờ sáng, quản lý ký túc đi ngủ sẽ lên lút dẫn chị ấy vào ký túc

lúc đó tôi từng nghĩ, sao chị ấy lại không gọi điện cho các bạn bè nhờ giúp đỡ nhỉ, đến ngủ nhà bạn đi

tôi không hỏi, sợ chị ấy đổi ý

tôi nghĩ tôi còn đen tối hơn chị ấy==

ăn xong chúng tôi về trường

ngồi ở sân bóng rổ xem người ta chơi bóng

chúng tôi tám đủ thứ chuyện

chị ấy bảo, mình có một người bạn trai đã yêu nhau hai năm rồi

trái tim tôi lạnh cóng...

nhưng sao nói đến bạn trai mà mặt chị ấy lạnh tanh

hoá ra, người yêu chị ấy đang du học ở trường UCLA - Mỹ hai người chỉ liên lạc qua MSN messenger và E-Mail

hai năm nay, chỉ gặp nhau 2 lần...đều là trong kỳ nghỉ đông, anh kia quay về Đài Loan

rồi cũng vì lệch múi giờ lên mạng thường chẳng gặp nhau

nên chỉ còn dùng mail

nhưng anh kia thường ít khi trả lời mail của chị ấy

mà lại còn toàn viết mail bằng tiếng Anh... chị ấy không đọc được

cũng chẳng dám nhờ ai dịch hộ vì đó là thư tình...

hồi đó, tôi còn dùng YIM == (Ở Đài Loan, YIM là một dịch vụ lạc hậu, rất ít người dùng YIM, thậm chí rất nhiều người không biết trên đời có YIM, chỉ toàn chat bằng MSN)

tôi còn chả biết MSN là gì..

bạn bè chị ấy đều khuyên chị ấy chia tay anh kia cho xong

yêu mà xa nhau thế thì khổ quá

tôi cũng nói với chị ấy: "Đừng đẩy chị ạ, sao chị không chia tay đi, có khi anh ta có bỏ ở bên đó rồi"

nói xong thì tôi hồi hận

sao tôi tiểu nhân quá... tôi không quen anh người yêu của chị vì sao lại đi nói xấu anh ta

không ngờ chị ấy lại bắt đầu khóc.....☹

chị ấy: "tại vì ngày xưa, mình tỏ tình trước với anh ấy, khó khăn lắm rồi mới yêu được anh ấy

bây giờ mình không thể vì xa cách thì lại đòi chia tay, như thế thật không hay ho lắm

mình muốn tiếp tục chờ đợi anh ấy, nhưng trong lòng mình sợ hãi, mình cực kỳ do dự...

chỉ ít, thì mình cũng sẽ chờ chính miệng anh ấy nói ra câu đòi chia tay, thì mình mới chia tay."

Nghe hết lời chị ấy

Tôi nghĩ về mấy mối tình thời học phổ thông của tôi

thật đúng là trẻ con học đòi yêu đương nhăng nhít

hoàn toàn không hiểu không biết và chưa đủ chín chắn...

Tôi chả biết an ủi chị ấy ra sao

chỉ biết liên tục đưa giấy ăn cho chị ấy

tôi nghĩ lúc đó tôi chỉ có thể làm thế cho chị

giấy ăn rồi cũng hết =.=

tôi bảo, chị ngồi chờ em ở đây nhé, em đi mua hộp khăn giấy về ngay thôi

chị ấy mắt đỏ hoe, nhìn tôi, dịu dàng gật đầu

tôi rất không nỡ rời chị..

chạy thật nhanh đi mua khăn giấy

mua xong chạy ngay về sân bóng rổ

chị ấy đã không còn ngồi ở chỗ đó nữa !!!

và những người vừa đánh bóng rổ trên sân bỗng đi đâu hết rồi?

vừa nãy trên sân còn nhiều người mà?

Tôi nhìn đồng hồ, thôi chết 1 giờ sáng rồi, thảo nào hoá ra tôi đã tám với chị ấy lâu thế

nhưng chị ấy đâu rồi????? chị ấy chạy đâu

tôi nhìn khắp nơi, ngó nghiêng, nhón nhác

thấy chị ấy đi từ góc xa nhất của sân bóng tới trên tay cầm máy di động..

Chị ấy: "Xin lỗi, bạn cùng phòng vừa gọi điện cho mình xong..."

Tôi: "Chị phải về à?"

Nói xong thì tự chửi mình ngu

vừa này đang nghĩ là đừng nhắc chị ấy đi kiếm bạn ngủ nhờ qua đêm

giờ lại tự mồm mình nói ra nhé !

Chị ấy lại đáp: "Thế không phải mình đã thu xếp qua chỗ bạn sao?"

tôi cười ngu ngu, lấy can đảm cầm lấy tay chị ấy

chị ấy cũng để cho tôi dắt... dắt về.... ký túc nam

tôi bảo chị ấy đứng ngoài chờ, tôi vào trước xem quản lý ký túc ngủ chưa

ôi may quá là may, ngủ rồi, phòng quản lý chả có ai

có lẽ là vì ngày nghỉ cuối tuần nên nghỉ sớm chẳng

tôi nhìn các máy quay camera xung quanh

thực ra là để cho chị ấy hiểu ngầm rằng, cúi thấp xuống, đừng để máy camera thấy người

chúng tôi cũng không dám đi thang máy, sợ camera thu hình lại

thế là bước từng bước, leo cầu thang lên tầng 5.....Mọi người chắc ngủ rồi, tuần này sinh viên mới về nhà hết, tốt quá

tôi nắm tay chị ấy đi thật nhanh về phòng, rút chìa thật nhanh, mở khoá xong chui tọt vào khoá cửa thật chặt...

chị ấy giống hệt như Lư đại gia đi thăm đại quan viên

chui được vào phòng con trai, rất tò mò

may quá phòng tôi toàn con trai mới nhập học, đồ đạc còn chưa kịp loạn xạ ngầu

nền nhà còn rất sạch, mà may cũng chẳng có quần sịp treo lủng lẳng trong phòng

tôi bảo chị đi tắm trước đi

dù sao thì lúc ở bên bờ biển cũng ướt hết người rồi

quần áo tuy khô nhưng vẫn dính nhóp nhóp vào người

chị ấy đi vào buồng tắm

một mình tôi vừa sợ vừa sướng, lại thấy có chút kinh hãi..

tôi nghe thấy tiếng nước róc rách trong buồng tắm

tiếng nước rơi làm đầu óc tôi mê man mụ mị đi

đầu óc toàn hình ảnh chị ấy mặc cái áo bó sát màu be ướt dính vào người

tôi đành mở máy tính ra, bật chút nhạc

căn phòng này bức bí quá, nó làm mình tự mình nghĩ ngợi điên đảo

Đột nhiên tôi sực nhớ ra...

chị ấy tắm xong thì làm gì có quần áo mà mặc?

Tôi tìm trong tủ áo tôi một chiếc áo phong sạch sẽ không ám mùi mồ hôi và 1 chiếc quần đùi

vì làm sao có thể để ra trong tủ áo lót quần lót của phụ nữ nhỉ XD

tôi cầm thêm chiếc khăn mặt tắm

đi đến gõ cửa buồng tắm

ngờ đâu đúng lúc đó chị ấy cũng mở cửa buồng tắm ra...

chị ấy giật thót mình, tôi cũng bị giật mình

vì chị ấy làm sao ngờ được tôi đang đứng trước cửa, vội vã đóng sập cửa lại

tôi thì đánh rơi tất cả quần áo xuống đất

chị ấy lại he hé cửa, thò đầu ra: "bạn đang nhìn trộm mình à?"

tôi cuống quýt nhặt quần áo lên: "đâu em đâu có, đúng lúc em định mang đồ tới cho chị mặc"

chị ấy cười trong khe cửa hẹp: "Thật ư?"

tôi đáp: "thế thì chị khỏi mặc" (nói xong quay đi...)

chị ấy Aaaaaa!!!! một tiếng vội mở cửa vồn tay chộp lấy tôi: "Chờ đã!"

tôi quay đầu: "Ha ha, tưởng chị không cần mặc nữa..."

soi vào rèm mắt tôi là nửa người chị ấy

tuy không lộ điểm nào... nhưng những giọt nước to lóng lánh trên da chị ấy và hơi nước mù mịt trong phòng tắm

nét lượn của thân thể... mái tóc hơi bết ướt... làm tôi đứng chết sững

chị ấy nhìn tôi hỏi: "thật sự không cho mặc?"

tôi hồi tỉnh, đưa quần áo cho chị

rồi vội vã quay người đi ra ngồi máy tính

chị ấy mặc xong đồ bước từ buồng tắm ra

tôi vờ không có gì, cứ lên mạng

chị ấy kéo chiếc ghế ngồi xuống cạnh tôi lau tóc ướt: "đến lượt bạn tắm"

tôi đứng dậy tìm máy sấy tóc cho chị

khi tôi đưa máy sấy cho chị ấy

mới phát hiện chị ấy mặc quần áo tôi quá rộng

áo hoàn toàn che mất quần...

tôi cầm quần áo tôi vội vã chạy vào buồng tắm

phát hiện quần áo và đồ lót của chị ấy vẫn còn treo trong buồng tắm...

tôi cố tình quay đi giả vờ không thấy gì

tôi không thể để cho chị ấy nghĩ tôi là thằng hiếu sắc

Bật vòi hoa sen, những dòng nước lạnh làm tôi bình tĩnh lại

tiếng nước lẫn tiếng nhạc phòng ngoài và tiếng máy sấy tóc ồn ào

tôi hoang mang tắm thật nhanh rồi chui ra

chị ấy đang lên mạng

tôi đứng gần lấy có sấy tóc, thực ra là liếc nhìn trộm chị..

chị ấy đang xem 1 bức thư, toàn tiếng Anh

trong lòng tôi hơi buồn, có lẽ đó là thư người yêu của chị ấy gửi

tôi tự dặn mình, chị ấy đã có bạn trai rồi, thôi mình đừng mong chờ gì nữa!

tôi sấy tóc xong... gian phòng chỉ còn lại tiếng nhạc...

chị ấy: "bạn có biết tiếng Anh không? có thể dịch hộ mình bức thư này không?"

tôi: "tiếng Anh của em tồi lắm, mà đây lại là thư của chị, làm thế... có tiện không?"

chị ấy: ".. ko sao đâu, bạn dịch cho mình với..."

tôi: "hay là em dùng từ điển song ngữ Dr.Eye giúp chị dịch, chị tự xem nội dung, mỗi tội có thể nội dung không chính xác lắm..."

chị ấy gật đầu, tôi giúp chị dịch bằng phần mềm xong

ngồi bên, bật máy tính của thằng giưòng bên...chị ấy đọc thư...

thằng giưòng bên mất dạy thật, màn hình nó toàn gái mặc bikini =.=

hại tôi lại liên tưởng tới hình dáng chị ấy trong buồng tắm

tôi vội vàng bật IE che lấp cái màn hình chết tiệt đi..

một lúc sau, tôi len lén nhìn chị

trời, chị ấy đang khóc, lại khóc rồi, trời ạ ☹

tôi đứng dậy lấy giấy ăn: "Chị ko sao chứ? sao thế ạ?"

chị ấy lau nước mắt.. Bức thư kia... có lẽ là thư của người yêu chị ấy gửi

viết gì nhỉ?

chị ấy vì sao xem xong lại khóc?

tôi đưa khăn giấy cho chị đồng thời lên xem màn hình

toàn một thứ tiếng Hoa dịch bằng máy trúc trắc... rất khó xem

chị ấy càng khóc càng nước nở to hơn

tôi cũng chả biết làm sao nữa, tôi quỳ xuống chân ghế cạnh chị ấy, nắm tay chị ấy hỏi

chị khóc: "Anh ấy bảo mình nên quên anh ấy đi"

tôi quay sang xem màn hình

nội dung đại khái là, chàng người yêu của chị ấy mong rằng, chị đừng lãng phí thêm thời gian cho anh ta nữa xa nhau thế này mà yêu đương thì thật khó, rồi bảo chị ấy quên anh ta đi

Giây phút ấy tôi chỉ có thể nhìn chị ấy khóc

tôi chỉ biết đưa khăn giấy cho chị thôi, tôi chẳng thể làm gì được cho chị ấy...

tôi đưa tay vén mái tóc của chị ấy lên, đưa khăn thấm khô đôi mắt

tôi hôn lên trán chị ấy

rồi hôn lên đôi môi...

lần này thì chị ấy không đẩy tôi ra

tôi ôm chị ấy vào lòng, chị ấy cũng ôm chặt tôi, và lại khóc nước nở

tôi nghĩ, nếu lúc này tôi nhân thời cơ mà chiếm đoạt người con gái, thì tôi thật ti tiện...

khóc, khóc, khóc đến khi chị ấy không còn hơi sức

nhẹ nhẹ đẩy tôi ra, chị ấy đi vào buồng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Tôi tắt màn hình

Không muốn chị ấy đi ra lại phải đọc lại những dòng chữ kia

chị ấy đi ra...

nhất còn đồ hoe, nói với tôi: "Xin lỗi, mình không sao đâu"

Tôi mỉm cười, hỏi chị mệt rồi phải ko

chị ấy gật đầu, tôi bò lên cái giường tầng của tôi

sửa soạn chăn gối cho chị, tôi bò sang ngủ chỗ của thằng giường bên

khi tôi vừa định nằm xuống

chị ấy hỏi: "Bạn ko ngủ bên này ư...?"

tôi im lặng: "Thế này không tốt, dù sao thì... dù sao thì..."

vốn định bảo, dù sao thì chị cũng đã là người có bạn trai rồi, nhưng tôi ko nói ra đc

đành sửa lại: "Dù sao thì chị cũng là con gái, không thể ngủ chung với con trai"

và chúng tôi đều nằm xuống

rất lâu rất lâu sau, tôi ko sao ngủ đc

hai mắt chong chong nhìn lên trần nhà

không ngủ nổi

tôi nhớ cái áo màu be bó sát lấy người chị

và lúc chị ấy lộ đầu ra từ phòng tắm mù mịt hơi nước

và lúc chị ấy...

"Bạn ngủ rồi à?" chị ấy cũng không ngủ

trả lời: "Chưa, em không ngủ được"

chị ấy: "Thế thì chúng mình trò chuyện đi!"

đáp: "Vâng, chị thích nói chuyện gì?"

chị ấy: "Mình cũng chả biết!"

tôi không hiểu có điều gì đó

làm tôi nói: "Thế... em có thể ngủ với chị không?"

chị ấy: "Ừ"

tôi chậm chậm bò sang giường tôi

chị ấy nép vào dành một khoảng

tôi chui vào trong chăn, chạm vào chân chị ấy

tôi: "Chân chị lạnh quá kia! Máy lạnh mở quá lạnh à? Em điều chỉnh chút nhé!"

chị ấy nhẹ nhẹ nép vào lưng tôi: "Như thế này thì ko còn lạnh nữa!"

Tôi ngượng ngùng khấp người...

Quay sang nhìn chị

và hôn...

có ý để chị nhấc đầu lên, tôi đệm cánh tay xuống ôm chị

chị ấy quay lại và nằm trong lòng tôi

tôi nhìn thấy khe ngực rồi, tôi đã nhìn thấy khe ngực rồi !!

Lúc ấy, nghĩ ra chị đã để lại toàn bộ quần áo trong buồng tắm

tức là trong chiếc áo của tôi... chị không còn gì che chắn nữa

tôi lại bắt đầu cuống..

và thậm chí bắt đầu run rẩy

Bởi tôi biết trong áo kia là chị ấy

Tôi cuống và thậm chí run lên

Chị ấy: "Bạn rét à?" tôi lắc đầu

chị ấy: "bạn ôm mình tay có bị tê không?" tôi lại lắc đầu

chị ấy: "thế rốt cuộc là bạn bị làm sao thế?"

tôi cúi gằm xuống nói lí nhí: "Chị chẳng mặc gì..."

chị ấy cười và ôm tôi nói: "Chỉ hôm nay thôi... với mình, ôm mình, hôn mình đi..."

tôi nặng nề nói: "Em không phải là một thứ đồ vật để chị thể chân!"

nhưng tôi vẫn hôn chị

cái này gọi là "mồm thì bảo không mà thân thể thì bảo có"

nhưng cũng chỉ là hôn mà thôi

tôi không dám tiến xa hơn một bước...

cho dù ngực chị ấy ở ngay trước mặt tôi

cho dù tôi vô cùng muốn chạm vào, nhưng tôi cuối cùng vẫn không

tôi không có quyền, vào những thời điểm này, lợi dụng hoàn cảnh của chị ấy để...

chị ấy ngủ say trong lòng tôi, mà tôi thì cứ thao thức

tôi ngắm nhìn chị ấy ngủ

tôi thấy sự bình yên...

tôi chỉ nghĩ, vì sao một cô gái tuyệt thế này

mà lại có thằng người yêu muốn bỏ rơi

Buổi sáng là một trận tê bại

tay tôi đơ đứ đừ

đêm qua ôm chị ấy ngủ, tay bị tê liệt cả đêm

tôi nhìn, chị ấy vẫn còn say giấc

tôi cố chịu đựng cánh tay tê mỏi, không dám để chị ấy bị đánh thức

nhưng mà thật sự là... tay tôi tê hết chịu nổi rồi...

tay tôi run bần bật, thế là chị ấy tỉnh dậy

tôi vội vã giả vờ nhắm mắt đang ngủ

chị ấy tỉnh dậy, dùng tay vuốt ve gương mặt tôi

hôn lên trán tôi, tôi mở mắt và hôn lại chị

chị ấy dường như bị giật mình...

nhưng cũng không kháng cự tôi

vì thế chúng tôi nằm ôm chặt, hôn lên trán, hôn lên gò má, lên môi...

tôi hôn dần xuống cổ chị ấy

và đôi tay lặng lẽ đi từ eo lên...

trong đầu óc chỉ còn mỗi hình ảnh, chị ấy mặc chiếc áo màu be bó sát người

tôi để tay trên ngực chị ấy

và qua áo có thể cảm nhận hơi thở của chị

đầu óc tôi lại có hình ảnh, chị ấy lộ đầu ra từ trong buồng tắm

những ngón tay chạm nhẹ

tôi hôn lên đôi tai: "Em có thể không?"

chị ấy gật đầu

và tay tôi chạm làn da mịn màng

bỗng dưng chị ấy cười phá lên: "Minh sợ buồn!"

tay tôi dừng lại

và rút ra khỏi áo

tôi: "Em xin lỗi, đáng lẽ em không nên như thế này"

chị ấy im lặng...

Đã từng ở trước mắt tôi, bầu ngực ấy

Nhưng tôi đã không dám chạm vào

Cho đến sau này khi tôi đã mất chị ấy

đó là cái điều làm tôi đau đớn nhất trong cuộc sống, cũng có thể nói là trong tuổi trẻ của tôi

nếu như số phận cho tôi thêm một cơ hội nữa thôi

chắc chắn tôi sẽ nói với chị ấy rằng..

.....

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Chúng tôi nằm yên bên nhau

Sáng muộn, cả hai đều đói

dậy rửa mặt đánh răng, trong phòng tắm lại thấy những quần áo lót treo trên cửa buồng kia

tôi nghĩ, đây không phải là giấc mơ, thế mà sao tôi ngu thế, cơ hội đã qua mất rồi.

bước ra, chị ấy ngồi trước máy tính, tôi vỗ vai nói, chị đi đánh răng đi

nghĩ ra chị ấy ko có bàn chải =.=

tôi chạy xuống tiệm tạp hoá tầng dưới mua bàn chải cho chị.

gọn gàng chỉnh chu xong, chúng tôi rất tự nhiên nắm tay nhau đi ăn sáng...

những ấn tượng khi đó của tôi vô cùng sâu sắc

nhớ rõ chị ấy gọi một suất bánh mì lát nướng dày phết sô cô la và thêm trứng, một tách trà đen nóng

tôi gọi bánh trứng rán kẹp cá hồi và cà phê đá

tôi ăn hết bánh trứng rất nhanh

chị ấy đưa tôi nốt miếng bánh mì ăn chưa hết: "Bạn có vẻ chưa no, chỗ này để cho bạn đấy!"

tôi nghĩ lần thân, thế này không phải là coi như hai đứa hôn gián tiếp ư?

rồi lại nghĩ, mình là một thằng rất ngu, tối qua không phải là đã từng hôn thật sao, giờ vẫn còn lưu luyến cả cái hôn gián tiếp =.=

Ăn xong, đi về ký túc xá của nữ...

hai chúng tôi dừng lại đứng trước cổng ký túc hồi lâu

nắm tay không muốn rời

vì sao mới ngày hôm qua còn là hai kẻ xa lạ

hôm nay đã như đôi tình nhân thế này nhỉ

chính tôi cũng thấy lạ lùng...

nhưng tôi cũng vẫn sẽ nói với chị ấy nỗi niềm của tôi

"Em rất thích chị, nhưng em biết chuyện của ngày hôm qua... chỉ là..." chị ấy cúi đầu

"Chỉ là những gì em muốn an ủi chị, đó không phải là quan hệ nam nữ như những đôi tình nhân" chị ấy vẫn cúi gằm xuống

"em xin lỗi, đêm qua đáng lẽ em không nên lợi dụng hoàn cảnh, vào giây phút chị yếu đuối nhất..." chị ấy cúi gập đầu

"em..." chị ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, vội vã nắm lấy tay tôi thật chặt

"...em vẫn hy vọng chị sẽ nói thử lại với người yêu của chị, cứ thử xem có quay lại với nhau không"

"dù sao mối tình hai năm vẫn quý giá hơn là....chắc đầy những kỷ niệm của hai người" chị ấy mắt bắt đầu đỏ lên

tôi mới thấy tôi lại nói nhảm nhí mất rồi

hai năm nay họ chỉ gặp nhau có mỗi hai lần, lấy đâu ra kỷ niệm nhỉ

"xin lỗi, em chỉ định bảo..." nước mắt chị ấy bắt đầu rơi...

tôi thấy buồn, không muốn rời chị ấy

"chỉ là vì em không muốn trở thành đồ vật thế thân cho anh ấy, mà em muốn được chị yêu em thật lòng cơ..."

chị ấy ôm tôi: "Xin lỗi, trong lòng mình giờ đây đang rất hỗn loạn..."

chị ấy: "nhưng, vì sao vào những lúc mình đau buồn nhất, thì lại là bạn ở bên an ủi mình, chứ không phải là anh người yêu hai năm kia"

chị ấy: "mình không muốn chỉ là đêm qua mà thôi..."

tôi: "Em sẽ ở bên chị mãi mãi"

và chúng tôi yêu nhau suốt nửa năm

cho đến một ngày...

Yêu chị ấy nửa năm, thời gian đó vô cùng hạnh phúc

chúng tôi qua mùa Giáng sinh đầu tiên bên nhau

ăn cơm vào FRIDAY

nhưng đó cũng là Giáng sinh cuối cùng của chúng tôi..

chúng tôi cùng nhau đón năm mới lần đầu tiên

tại chính nơi chúng tôi quen nhau lần đầu

đảo Kỳ Kim bắn pháo hoa

cũng lại là lần đón năm mới sau cùng

chị ấy, người yêu hơn tôi một tuổi, đã dạy tôi rất nhiều điều trong cuộc sống

chia sẻ rất nhiều kinh nghiệm sống với tôi

chị ấy là một người con gái tốt

tôi đã trân trọng từng giây khắc chúng tôi ở bên nhau

vì tôi biết rõ, có thể một ngày nào đó, có thể sẽ...

Khi đó là cuối tháng Một

học kỳ một kết thúc... mọi người chuẩn bị thi cuối học kỳ

thi xong còn về nhà nghỉ đông và nghỉ Tết

tôi rất sợ hãi cái ngày này sẽ đến

thì là... bạn trai của chị ấy, mỗi năm nghỉ đông đều bay về Đài Loan...

dù sao thì hồi đó chị ấy đã không nói ra lời chia tay với anh kia

nên có thể coi họ mới chỉ tạm thời ngừng liên lạc với nhau mà thôi

và tôi có thể coi chỉ là một kẻ thứ ba xen ngang chuyện tình...

Thì xong môn cuối chúng tôi cùng bạn cùng phòng của chị ấy đi hát Karaoke

hát đến nửa chừng, điện thoại di động của chị ấy đổ chuông

chị ấy đang song ca với bạn cùng phòng

nhạc quá âm ỉ, chị ấy không nghe thấy tiếng chuông điện thoại

tôi cầm máy lên xem, tên người gọi đến David

David là ai?

là anh ta chăng?...

nếu đúng là anh ta, tôi phải làm gì bây giờ

tôi nhìn chị ấy, chị ấy đang hát với bạn bè hào hứng

tôi lén lút mở máy chị ấy ra, xoá ghi nhớ về cuộc gọi vừa rồi

cho dù là anh ta hay không phải là anh ta,

tôi cũng không muốn một David nào xuất hiện trước mặt chị ấy...

chẳng ngờ tôi luôn là đứa kém may mắn, chị ấy đúng lúc đó hát xong quay về chỗ

chị ấy nhìn thấy tôi đang cầm di động trên tay: "Có người gọi cho mình à?"

thôi rồi Lượn oi, cái gì phải đến thì không tránh được rồi, đành đưa máy di động cho chị ấy

chị ấy mở máy xem ghi nhớ cuộc gọi đến

chị ấy im lặng hồi lâu...(Đúng là anh ta rồi chăng?)

chị ấy: "Minh phải ra ngoài gọi điện một tí đã"

tôi nghe thì vội vã nắm tay chị ấy kéo lại: "Chị đừng đi"

chị ấy bị tôi kéo lại,giật cả mình

bạn chị ấy đều để ý sang phía chúng tôi

bài hát đang hát đến nửa chừng dừng lại

chị ấy: "Không có chuyện gì đâu, mình chỉ đi gọi lại cho một cú điện thoại thôi, đừng lo" vừa cười vừa bước ra khỏi phòng Karaoke...

tôi cúi đầu trầm ngâm, trong phòng những nhạc những lời ca quay vòng vòng bên tai tôi

tôi lại bắt đầu đi trong những suy nghĩ hỗn loạn của tôi..

chị ấy phải chăng sẽ sắp rời khỏi tôi?

Tôi phải chăng sẽ sắp rời khỏi chuyện tình của hai người đó?

Anh ta là người đàn ông như thế nào?...

....

Chị ấy đi vào phòng

quay sang mỉm cười với tôi rồi ngồi xuống mở cuốn danh mục bài hát

chị ấy chọn vài khúc ca

chị ấy rất vui vẻ hát cùng bạn bè

xem ra như không hề có chuyện gì xảy ra

tôi đã quá lo nghĩ linh tinh rồi...

chúng tôi hát cho tới 6 giờ sáng

mọi người mệt mỏi rời khỏi khu Karaoke...

chị ấy và bạn bè mỗi người đi một hướng

tôi dắt xe máy, đưa chị ấy chiếc mũ bảo hiểm

chị ấy nắm tay tôi nói: "Mình muốn đi đến một nơi..."

Cú điện thoại đó làm tôi canh cánh bên lòng, tôi cứ canh cánh mãi trong lòng

tôi lái xe dọc đường, chị ấy ôm tôi rất chặt

chúng tôi lại chạy đến trường đại học Trung Sơn

lại qua phà lại sang đảo Kỳ Kim

đây là bãi cát khi chúng tôi quen nhau ngày đầu tiên..

chúng tôi lại cời giầy chân trần trên cát

tuy lần này cầm tay nhau đi trên bờ biển

tôi rung rung nắm tay chị ấy dắt đi

tôi sợ chị ấy đang ở bên tôi biến mất, tan đi, rồi bỏ tôi...

chúng tôi đứng quay mặt về phía biển khơi

im lặng rất lâu

tôi suy nghĩ hỗn loạn, muốn bình tĩnh cũng ko thể được

"Mình nghĩ... bạn có biết ai vừa gọi đến không?" chị ấy cắt lời trước phá vỡ sự im lặng

tôi gật đầu

chị ấy: "Anh ấy đã quay về rồi..." tôi cúi đầu, tôi nắm tay chị ấy càng chặt hơn

chị ấy: "...anh ấy hỏi mình lúc nào có thể gặp..." tôi nắm tay chị ấy càng chặt hơn nữa, cả trái tim thót lại

tôi: "Thế chị đồng ý gặp anh ta chứ?" tôi hy vọng câu trả lời được nghe là...

chị ấy: "Ừ, mình đã trả lời là khi nào mình về Đài Bắc sẽ tìm anh ấy" đây là câu trả lời tôi không hề mong muốn

tôi lặng im

trong sớm tinh sương tháng một của Cao Hùng

gió thổi trên bờ biển của Kỳ Kim

từ bàn tay chị ấy tôi cảm nhận rõ sự run rẩy

"Chị lạnh à?" tôi ôm lấy chị

"Hơi lạnh một chút... xin lỗi" chị ấy nói và nói và sắp khóc

"Chúng ta về nhà đi" tôi hôn lên trán chị ấy rồi bảo

chị ấy gật đầu, tôi dắt tay chị, đi thật chậm, cố ý đi chậm về phía xe máy

bởi vì, từ đây, những giờ phút tôi bên chị ấy có lẽ đang dần rút ngắn lại

tôi thương xót từng giây một...

trên đường về, chị ấy tì lên vai tôi và ngủ

một tay tôi quàng lại phía sau ôm chị ấy, một tay cố lái xe thật vững

chậm chậm chạy xe về trường...

tôi đưa chị ấy về ký túc xá nam

tôi hoàn toàn không có ý nghĩ trả chị về ký túc nữ

lại dắt chị ấy trốn tránh ống kính soi mói của camera như cũ

nhưng lần này, tôi công chị ấy lên

cuối tuần, cả toà nhà ký túc dường như vắng lặng

(ôi dịch đến đây, tớ nhớ ký túc của tớ ở Cao Hùng quá, đúng cái cảnh này, cuối tuần vắng lặng, chỉ còn nghe tiếng chim hót và một vài đứa sinh viên chạy vội vã kịp hẹn người yêu, mỗi mình tớ ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh, một mình đập bóng trên sân, một mình chạy bộ quanh sân bóng. May sau này lại được mấy anh Việt Nam qua trường thì các anh ấy nhiệt tình quá phát mệt)

tất cả mọi người đều rời ký túc về nhà rồi

bạn cùng phòng tôi cũng về nhà hết

thật là chậm biếm, hoàn cảnh y hết hôm đầu tiên chị ấy đến đây...

tôi cầm quần áo đưa cho chị ấy, bảo chị đi tắm trước đi

chị ấy mơ màng, nửa mơ nửa tỉnh cầm quần áo đi vào buồng tắm

tôi lại như lần trước, bật máy tính, mở một chút âm nhạc...

trèo lên giường xếp dọn chăn gối

trong lòng tôi đang nghĩ gì...

tôi đi đến trước buồng tắm gõ cửa

chị ấy hé cánh cửa ra

tôi xô cửa đi thẳng vào, chị ấy bị bất ngờ vội vã dùng tay che...đi

một tay tôi kéo chị ấy, tôi kéo chị ấy sát vào người ôm chặt và hôn

chị ấy không phản kháng... tôi từ từ cởi bỏ quần áo của tôi

và chúng tôi trần người ôm chặt nhau trong màn hơi nước...

Tắm nào! tắm nào!

Chúng tôi ôm chặt nhau, ko sợ vài

Tôi gội đầu xong, chị ấy dội nước cho tôi

Tôi kỳ lưng cho chị ấy, chị ấy lại kỳ lưng cho tôi

và trong lúc tắm cùng nhau, trong đầu tôi hoàn toàn không có bất kỳ một tà ý nào vẫn gọn

(nếu như bây giờ, có lẽ chả biết đã nhân cơ hội đó Làm bao nhiêu lần Yêu)

tôi với chị ấy tắm, tậnh quẽ, im lặng

thình thoảng gặp mắt nhau, chúng tôi mỉm cười

rất giống ngày xưa, khi tôi ngồi bên chị ấy trong buổi họp trên khoa

tôi bị chị ấy bắt gặp đang liếc trộm, chị ấy mỉm cười, cảm giác y hết vậy

tắm xong, chị ấy giúp tôi sấy tóc

tóc khô, tôi lại giúp chị ấy sấy tóc, tôi cầm lược chải tóc cho chị...

hai người bò lên giường, chun vào chăn tôi ôm chị thật chặt

và tôi hôn

và tôi coi lại toàn bộ những vãi vốc của chị, và của tôi...

trong lòng tôi chỉ còn một ý nghĩ đau đớn: Tôi nhất định phải có được chị ấy! Tôi nhất định phải có được chị ấy! Tôi nhất định phải có được chị ấy!

cho dù chị ấy sắp rời bỏ tôi mà đi, tôi nhất định phải có được chị ấy !

và tôi bắt đầu hôn triền miên

tay ghì sát

hôn trên má, hôn trên trán, hôn trên tay, hôn trên cổ, hôn trên cổ tay, hôn trên cẳng chân, hôn trên eo...

những đôi thoại hôn cảm lạnh trong tiếng nhạc nhẹ nhẹ từ máy tính...

mắt tôi nhìn thẳng vào mắt chị ấy

và chắc chắn trong lòng chúng tôi đều đang cùng nghĩ đến một sự việc

chị ấy nhắm mắt lại...

và tôi muốn lặng lẽ chia đôi chị ấy ra

đây là lần đầu tiên của tôi...tôi hoàn toàn không biết nên bắt đầu từ đâu

tôi thật sự là hoàn toàn không biết nên làm như thế nào

tôi đã từng xem phim XXX, nhưng tôi không dám...

tôi cũng chẳng biết mình đang chặn chừ gì nữa

chị ấy mở mắt ra, nhìn tôi ngạc nhiên: "Sao vậy?" tay đặt trên má tôi

"Tôi...tôi chưa bao giờ.... Tôi chưa làm lần nào.." mặt tôi đỏ lên, tôi ngại ngần nói ra sự thật

chị ấy vuốt ve đôi vai tôi

và tôi ngại ngần hết sức, nằm tụt người xuống một chút để che đi khuôn mặt mình, rồi ngồi dậy thở gấp gấp hồi hộp

chị ấy bị những cử động của tôi làm cho bất an "Sao vậy?"

"Xin lỗi !!!" Tôi cúi gầm xuống nói

"lúc này tôi thật sự có ý định muốn chiếm lấy em, nhưng đó chính là vì sự xuất hiện của anh ta làm tôi cảm thấy lo sợ.." Tôi vẫn cúi gầm xuống nói

chị ấy sát tới hôn lên má tôi: "Em không để ý điều đó đâu"

tôi hôn lại: "Nơi đây bắt đầu, nơi đây cũng là kết thúc" nói xong tôi bắt đầu khóc

chị ấy cũng khóc, chúng tôi nằm bên nhau, ôm chặt nhau và cùng khóc đến lúc ngủ thiếp đi một mõi...

Bữa sáng của ngày hôm sau, chúng tôi cùng xuống tiệm ăn

chỗ ngồi cũ, những món cũ

bánh mì nướng dày phết Sô cô la và bánh trứng cá hồi

chị ấy không nuốt một miếng nào...

sau bữa sáng, chúng tôi dắt tay nhau về ký túc nữ

"Em lên phòng thu xếp hành lý, tạm biệt" cô ấy buông tay tôi ra đi vào ký túc

tôi đi tới trước lời tay cô ấy lại: "Ngày mai tôi đưa em ra ga nhé, được không?"

cô ấy gật đầu...đi khuất...

Chị ấy đi vào ký túc

Tôi vẫn đứng chỗ cũ

đầu óc tôi trống rỗng

tôi tự bảo mình, đây chỉ là một giấc mơ thôi

và chỉ cần chừng này là đủ để sau này tôi nhớ lại, tôi hồi tưởng và đủ để tôi thấy hạnh phúc

Trưa hôm sau tôi giúp cô ấy mang hành lý ra bưu điện để gửi về Đà Bắc

Lúc đó hầu như chúng tôi không hề trò chuyện

trừ cái lúc cô ấy đưa chai nước cho tôi bảo: "Vất vả quá, chai nước này anh uống đi"

dọn xong đồ....

Cô ấy: "Chìa khóa phòng ký túc em đã gửi lại bà quản lý rồi, em có thể sang phòng anh tắm nhờ không?"

Tôi gật đầu, xách túi giúp cô ấy, hai người nắm tay nhau đi về phòng tôi

và tôi vẫn còn trong trạng thái đầu óc trống rỗng..

lần này tôi cứ nắm tay cô ấy, không cần né tránh camera quan sát và cũng không đếm xỉa xem trong phòng quản lý có ai không nữa

và cứ đi như thế, đi thẳng vào.... chỗ phòng cảnh vệ bị giữ lại.=

quản lý: "Ồ ô này này, nữ sinh không được đi vào phòng nam sinh, nghe chưa?" cô ấy vội vã buông ngay tay tôi ra

tôi định thán: "Xin bác thông cảm, chị ấy là chị gái cháu, chị ấy lên giúp cháu dọn đồ về nhà ăn Tết" - cô ấy quay ra cười với quản lý

quản lý: "Thôi được, được rồi, dọn đồ nhanh lên rồi mang chìa khoá lại đây nộp nhé, thôi lên đi!"

và đây là lần đầu tiên tôi cùng cô ấy đi thang máy...

trong thang máy, có một tấm gương rất to

chúng tôi nhìn bóng nhau trong gương, và cùng cười lên

"Một đôi tình nhân rất đẹp, phải không!" tôi đùa

"Rất đẹp...nếu như là quen anh sớm hơn từ hai năm trước..." nét cười biến mất trên mặt cô

tôi trầm mặc...cô ấy trầm mặc...

vào phòng, cô ấy mang quần áo đi tắm

căn phòng trống rỗng. Lần này không có máy tính để mở nhạc...

tôi ngồi bên cửa sổ, gió thổi qua, đầu óc miên man trống rỗng

không rõ đã bao nhiêu thời gian trôi qua...

tôi nghĩ, có lẽ cô ấy đã tắm hơi lâu

tôi trở ra gõ cửa buồng tắm, bỗng phát hiện buồng tắm không khoá

tôi nhè nhẹ đẩy ra...

cô ấy ngồi trên bồn cầu đậy nắp... khóc... trên mặt sàn toàn những giấy toilet vứt bừa

tôi đứng ở cửa buồng tắm, nhìn cô ấy

cô ấy cúi đầu khóc: "Giá như em gặp anh sớm, ngay từ hai năm trước... hay giá như em đừng quen anh..."

cô nói đi nói lại những lời nói ấy...

tôi đứng sững sờ ở cửa buồng tắm, tôi rất muốn đến an ủi em nhưng tôi không thể nào nhấc chân lên

vì tôi biết, nếu tôi bước tới một bước, có lẽ tôi sẽ rơi vĩnh viễn...

Nhưng tôi vẫn bước tới...

tôi ôm lấy em, hôn lên trán em, gạt nước mắt cho em

"Nào, ngoan, tắm đi nào!" tôi mỉm cười dịu dàng

rồi tôi khoá cửa buồng tắm đi ra...

tôi đứng ở ngoài, chờ rất lâu

tiếng nước, nghe nước chảy tôi mới quay lại cửa sổ, ngồi đần ra...

cô ấy tắm xong bước ra...

"Đến đây ngồi nhé!" tôi vỗ em

tôi cầm máy sấy thổi cho tóc em: "Có lẽ đây là lần cuối cùng..."

trong tiếng rì rào của máy sấy tóc, có tiếng nước nở

sấy tóc xong... tôi ôm cô ấy đứng rất lâu

nhắc hành lý, trả chìa khoá ký túc cho phòng bảo vệ

lên xe máy ra ga

cô ấy ôm tôi chặt... tôi cũng chạy xe chậm, chậm chậm nhưng rồi cũng phải tới ga

chúng tôi lưu luyến chia tay nhau

nhưng tàu hỏa sắp tới rồi... cô ấy quay đi buông tay tôi

"Tạm biệt!"

Tất cả đã kết thúc rồi! Câu chuyện của tôi đã hết

Tôi vẫn cứ tự hỏi mình

Không phải là tôi rất yêu cô ấy ư? Vì sao chúng tôi trở nên như thế này?

Tôi không thể kết thúc như thế được

Tôi dùng xe máy lại, vội vã quay đầu xe về ga

Tôi không thể tìm thấy cô ấy trên sân ga... tôi vội vã đi mua một vé tiền

Xông vào trong ga mắt nhón nhác ngó khắp

Tôi thấy em ở phía sân chờ số 2

vội vã chạy xuống cầu thang, lao tới sân chờ số 2

cô ấy dường như không để ý thấy tôi...

tôi rụt rè chạm vào vai em

cô ấy quay lại, mắt đỏ hoe

"Em đừng khóc, anh rất thích những lúc em mỉm cười!" tôi dùng tay vuốt nhẹ lên những sợi tóc của cô

cô ấy cười nhìn tôi qua làn nước mắt

lúc đó, xe lửa đi vào ga

"Em không muốn đi..." cô ấy kéo tay tôi lại

"Anh sẽ lên Đài Bắc tìm em... ngoan nhé" Tôi đã hứa với em điều đó... mà tôi lại quên bằng đi rằng, Đài Bắc còn có một người tên gọi David

cô ấy lên tàu... tôi rời ga...

tôi gửi xe ở bãi, đi mua 1 vé tàu hỏa, tôi cũng phải về nhà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Kỳ nghỉ đông năm ấy, tôi rất buồn bã...

Tôi không đi chơi với bạn bè lớp phổ thông

Năm mới mọi người sum vầy chơi đùa, đánh bài, tôi cũng chẳng tham gia

Tôi chỉ nhớ cô ấy... nhớ kinh khủng

Tôi nhớ tất cả những hồi ức đã có

từ chiếc áo bó màu be, từ lúc vô ý chạm phải ngực cô ấy

nhớ khi cùng sang đảo Kỳ Kim... nửa đêm đưa cô ấy về phòng ký túc

cùng nhau đi qua mùa Giáng Sinh... đón năm mới

cùng tắm dưới vòi nước... khuôn mặt em luôn ở trong tâm trí tôi

Kỳ nghỉ đông đó, tôi không đủ dũng cảm lên Đài Bắc tìm cô ấy

vì tôi sợ khi đến, tôi sẽ phải đối diện với sự thật là cô ấy và David đang ở bên nhau..

tôi nói với cha mẹ rằng mình phải dọn ra ngoài ký túc, ở tiện hơn, còn đi làm thêm

tôi không muốn quay về căn phòng ký túc ấy nữa... tôi không thể quay về nơi tôi có đầy chật nỗi nhớ...

và tôi nói, tôi sẽ vào thành phố Cao Hùng kiếm nhà, kiếm việc làm thêm

trong thời gian đi tìm nhà, tôi thường ở nhờ nhà bạn

tôi đã kể với nó câu chuyện về mối tình đầu của tôi với chị học khoá trên...

thằng kia mắng tôi: "Nếu mày cảm thấy chị ấy quay lại với thằng du học sinh ở Mỹ kia là hạnh phúc, thì thôi, cứ để chị ấy đi!

Mày đừng có ngồi đây ra vẻ đáng thương, ngồi kể lể với tao cũng chả có tác dụng gì, chị ấy sẽ chả bao giờ quay lại với mày. Còn muốn chị ấy quay lại thì mày phải đi mà chiếm lấy chỗ của mày đi chứ!

chả lẽ mày lại nghĩ rằng, nửa năm yêu nhau của mày lại phải thua một thằng ở Mỹ về mới chỉ gặp nhau hai lần thôi sao?"

Ngày hôm sau, tôi đáp chuyến xe lửa sớm nhất lên Đài Bắc! Xuất phát!!!

Trước lúc lên đường, tôi gửi một tin nhắn vào máy di động của cô ấy...

Buổi trưa, tôi đến ga Đài Bắc

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi lên Đài Bắc= =

Suýt lạc đường, tìm không ra lối cửa chính của ga

Tôi hẹn cô ấy ở cửa số Ba phía Nam

Khi tôi mất rất lâu mới tìm ra cửa số Ba...

Tôi đã nhìn thấy cô ấy...

"Xin chào, lâu quá không gặp!" cô ấy nhìn tôi mỉm cười

"...Lâu không gặp...Em có nhớ anh không?" Tôi đáp

Đã lâu không gặp...Câu chào đó xa cách làm sao, tôi cố ý nói

"...Đói rồi à? Chúng ta đi ăn cơm thôi!" cô ấy tránh câu hỏi

và chúng tôi đến một tiệm Cà ri

trí nhớ của tôi rất mơ hồ

dường như là tiệm dưới cửa hàng đồ vi tính 3C ở dưới trung tâm mua sắm Mitsukoshi (Tân Quang Tam Việt)

đồ ăn rất ngon...@@

tôi ăn hết đĩa cơm Cà ri

"Anh chắc chưa no, ăn phần của em đi!" cô ấy đưa đĩa cơm cho tôi, với câu nói quen thuộc ngày xưa...

ăn xong, chúng tôi ngồi trò chuyện một lúc...

tôi hiểu ra, cô ấy luôn tránh nhắc tới những gì đã ở giữa hai chúng tôi

và tôi đã không nhắc nhiều

tôi không dám phá vỡ nốt sợi dây nối mong manh cuối cùng giữa tôi và cô ấy

tôi rất sợ chỉ mở lời... tôi sẽ rất khó quay về Cao Hùng

nên cứ trò chuyện, trò chuyện... chiều đã xuống

máy di động của cô ấy reo lên, tôi có một dự cảm buồn...

"A lô! David à?" cô ấy liếc nhìn sang tôi một cái, tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện với cái máy di động

"Vâng ạ, em chờ anh ở cổng Tân Quang Tam Việt" cô ấy cất máy di động vào túi xách, cúi mặt

"... Hai người đã... quay lại với nhau rồi sao?" Tôi rớt cuộc cũng thốt lên

cô ấy gật đầu

"... Thật sao? Thế thì... xin chúc mừng em... cuối cùng em cũng đã quay lại với anh ta" Tôi ép tôi nói câu đó

"... Anh nói thật không?..." cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi

"Tất nhiên, ngày xưa anh có lẽ đã an ủi được em tạm thời, nếu giờ người bạn trai danh chính ngôn thuận của em quay về rồi thì anh phải rút lui thôi"

tôi nói với nụ cười dịu dàng.... Trong lòng tôi thật đớn đau

"Anh ấy sắp đến đón em" cô ấy đứng dậy

Tôi và em cùng đi lên cửa Tân Quang Tam Việt, lần này, chúng tôi không còn nắm tay nhau nữa...

Tôi vốn định tạm biệt em, nhưng tôi lại muốn gặp cái người tên là David xem anh ta mặt mũi ra sao!

vì vậy tôi đứng chờ cùng cô ấy

rồi một chiếc Fiat màu trắng bạc lướt tới, quay cửa kính ô tô xuống

người con trai ngồi trong xe vẫy tay với chúng tôi

"Em phải đi đây..." cô ấy cúi đầu xuống lí nhí

tôi định đi tới gần xem rõ mặt David...

nhưng tôi lo, sẽ làm cô ấy khó xử

dù sao thì David không hề biết tôi là ai, càng không biết mối tình nửa năm qua giữa tôi và cô ấy...

vì thế tôi cứ đứng đó, nhìn chiếc xe rời đi xa...

cô ấy đã đi khỏi đời tôi như thế

tôi rất buồn rầu, đáp xe lửa quay về Cao Hùng..

Về Cao Hùng

Tôi nhanh chóng tìm được phòng trọ

Cũng tìm được việc làm... tôi chọn công việc trực ở cửa hàng Café Internet vào ban đêm

Tôi muốn mượn công việc để làm tôi chìm trong cơn say

rồi nhờ bạn bè giới thiệu, tôi làm quen với games online

công việc mỗi ngày của tôi là đêm đêm đi trực đến sáng bạch về ngủ, ngủ dậy ăn cơm xem ti vi rồi lại đi làm

ngày nghỉ tôi trốn trong rạp chiếu bóng...

những ngày như thế nối tiếp liên tục cho đến khi học kỳ II bắt đầu...

tôi gặp lại cô ấy trên văn phòng khoa

"Hi, lâu quá không gặp" cô ấy vui vẻ nói với tôi

ôi, cảm giác này khác hẳn khi gặp ở Đài Bắc, cô ấy lại trở thành chị khoá trên của tôi, quen thuộc...

nhưng gương mặt cô ấy đã khác rồi

cô ấy đã cắt mái tóc dài đi, trở thành một mái tóc ngắn xinh đẹp...

"Tối nay chúng ta đi ăn cơm đi!" cô ấy chủ động rủ tôi

"Ồ... a... cũng được..." tôi vẫn còn ngỡ ngàng

bởi từ ngày tôi từ Đài Bắc trở về đây, cô ấy, trong tim tôi, chỉ còn là một khoảng trống rỗng

tuy tôi nói thế, nhưng thực ra cũng có đôi khi nhớ đến cô...

"Nghe nói anh đã dọn ra ngoài ở rồi à? thế tối nay em có thể qua thăm nhà mới của anh không?" cô ấy nắm lấy tay tôi

tôi vừa định trả lời

"Chúng mày vẫn còn thăm thiết thế này cơ à? Thôi đừng âu yếm nhau ở đây đấy nhé!" nhóm trưởng nhóm hoạt động ngoại khoá đi tới

hai chúng tôi cùng nhìn trưởng nhóm cười ngượng ngịu

đi ra khỏi văn phòng khoa

chúng tôi đứng trước cổng phòng họp, tôi đưa tay ra định nắm lấy tay cô ấy

cô ấy dường như biết, đi lên trước một bước "Thế tối nay anh muốn ăn gì?" cô tìm chuyện để nói

tôi im lặng

cô ấy cúi đầu: "Em đã kể chuyện của chúng mình cho David nghe..."

tôi kinh ngạc nhìn cô ấy

cô vẫn cúi đầu: "David không trách em bắt cả hai tay, chân dẫm hai thuyền, vì dù sao thì anh ấy cũng không thể ở bên em suốt..."

anh ấy nói, hai chúng em có thể lại bắt đầu từ đầu, coi như chưa hề có gì xảy ra" cô ấy nói, đầu óc tôi trống rỗng

nói xong cô ấy đi thẳng vào văn phòng

tôi nghĩ... tôi cứ tưởng tôi vừa gặp lại chị ấy một cách quen thuộc, và chị ấy đã quay về bên tôi...

thì ra... kết cục còn đau đớn hơn

Cô ấy hẹn tôi buổi tối ở cổng trường

cô ấy mặc cái áo bó sát người màu be, váy bò ngắn, áo khoác Levis màu hồng ở ngoài

đây chính là bộ quần áo mà ngày đầu tiên quen nhau, cô ấy đã mặc...

cô ấy lên xe, chúng tôi đi ăn Mc'Donald

toàn là cô ấy chủ động hỏi, tôi mới trả lời

tôi không hề hỏi cô ấy gì cả, tôi sợ những gì tôi hỏi sẽ làm cả hai ngại ngùng

nhưng thật sự, không còn nghi ngờ gì, tối nay, cô ấy trở thành cô ấy thân quen của tôi ngày xưa...

đi ra khỏi Mc'Donald

"Em muốn đi đến một nơi" cô ấy đột ngột nắm tay tôi

tôi lặng cả người đi

lên xe, em ôm chặt tôi... tôi không hề hỏi em là đi đâu

trực giác của tôi chỉ đường cho tôi đến Kỳ Kim

lại vẫn hành trình đó, đi đến Đại học Trung Sơn, đáp thuyền sang đảo Kỳ Kim

gió tháng Hai ở Kỳ Kim thổi rất mạnh, rất lạnh

tôi cảm thấy cô ấy hơi run rẩy

tôi cởi áo khoác ra, đưa cho cô ấy mặc

lại như lần nào, bỏ giày trên bờ cát

tôi do dự đưa tay ra về phía em..

cô ấy nhìn tôi cười, đưa tay cho tôi

chúng tôi dắt nhau đi bên bờ cát mênh mông...

hai người ôm chặt nhau, đứng trước biển

tôi không thể hiểu được, thế rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra

"Em rất nhớ anh..." cô ấy cúi đầu thổ lộ

"Thế vì sao khi ở Đài Bắc, em đã..." tôi nói

"Xin lỗi, đó không phải là em cố ý, khi đó em còn đang lựa chọn..." cô ấy nhìn tôi nói

Bãi cát đầy ắp kỷ niệm của hai chúng tôi

Bãi cát lần đầu quen nhau

Bãi cát cùng nhau qua năm mới

Bãi cát lần cuối cùng chia tay

"Xin lỗi, em không cố ý làm thế, chỉ là vì khi đó, em vẫn còn đang lựa chọn"

Lựa chọn? Trời ơi, chẳng lẽ cái ngày ở Đài Bắc đó, em vẫn còn chờ tín hiệu từ phía tôi hay sao?

Mà lúc đó tôi lại đã nói ra những lời...

"...Thật sao? Thế thì chúc mừng em nhé... Vì cuối cùng em đã chờ được anh ấy trở về!"

"Tất nhiên, ngày xưa anh có lẽ đã an ủi được em tạm thời, nếu giờ người bạn trai danh chính ngôn thuận của em quay về rồi thì anh phải rút lui thôi"

Tại sao tôi lại ngu ngốc như thế? Vì sao tôi không phát hiện ra những gì nằm sâu trong tim em?

"Bây giờ anh còn kịp không... Anh không bao giờ muốn chia tay em" Tôi nhìn em, nắm thật chặt bàn tay em

"Xin lỗi..." Cô ấy khóc, tim tôi tan nát

"Ngày xưa em cứ nghĩ em sẽ chờ được David quay trở về, rồi theo thời gian và xa cách, càng ngày...

rồi em đã quen với tâm trạng chờ mong mỗi năm một lần gặp mặt người yêu...

rồi chỉ cần lâu lâu có một tin nhắn nhỏ, cũng đủ để em sưởi ấm tình yêu và duy trì sự chờ đợi

Vậy mà sau đó, chỉ vì khoảng cách xa xôi, em yêu người con trai khác, rồi sau đó nếu phải xa người yêu mới

rất xa, thì có lẽ em sẽ lại yêu sang một người con trai khác nữa... em căm ghét chính con người em như thế này..." cô ấy nức nở

"Thế thì em và anh đừng ở xa nhau nữa! Chúng ta có thể không để cho người ta yêu ở xa ta nữa! Ta sẽ mãi mãi ở gần bên nhau là được rồi!" Tôi van xin

"Thế thì anh hãy nói cho em biết, khi em ở Đài Bắc nghỉ đông, vì sao anh không chịu đi tìm gặp em? Vì sao anh để cho đến khi nỗi buồn của em bị nhạt đi rồi thì anh mới xuất hiện? Vì sao trước mặt em, anh chưa bao giờ chịu nín thở kéo em?" Cô ấy nói

Tôi đau lòng quá, phải vì tôi đã do dự lắm, giải mã nhầm những bí ẩn trong tim cô ấy...

Khi đó tôi chỉ lựa chọn việc cố quên người tôi yêu đi, mà tôi không nghĩ đến cảm xúc, suy nghĩ của em

Giờ đây tôi mới nghĩ ra, không phải là khi đó, mục đích tôi lên Đài Bắc chính là để níu kéo người tôi yêu quay lại hay sao?

Ngay trước lúc đi, thằng bạn tôi còn giáo huấn cho tôi một trận cơ mà!

Vì sao đến Đài Bắc rồi, tôi lại đã nói những gì trái với lòng mình?

"Anh không bao giờ cho em rời khỏi anh nữa!" Tôi ôm chặt lấy cô ấy

Cô ấy khóc mãi

Còn tôi, chỉ vì sự ngu ngốc của tôi làm cho sự thể đến nước này, rốt cuộc tôi cũng khóc!

Vào lúc đó, chiếc di động đổ chuông

Tôi lại có dự cảm không tốt

"Anh ta à?" tôi hỏi cô ấy

Cô ấy gạt đầu, đang định nghe máy

"Không nghe! Anh biết người em yêu là anh! Nếu em nghe máy, em sẽ lại lần nữa rời khỏi anh!" Tôi giật cái máy di động từ tay cô

Cô ấy nức nở, tôi đưa máy di động giơ lên thật cao, cho đến lúc tiếng chuông ngừng lại

Tôi đưa máy trả lại cho cô

Tôi lại ôm cô ấy "Em đừng đi, em đừng bỏ đi, xin em đừng bỏ anh!"

Tiếng chuông điện thoại lại reo vang!

Lần này cô ấy không nghe máy nữa... tiếng chuông im

"Em không sao chứ?" Tôi hỏi khẽ

Cô ấy không trả lời tôi

Tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa đổ vang...

Chỉ nghe thấy một tiếng Ding!!!

Cô ấy vút chiếc máy di động vào bãi cát

và ôm lấy tôi thật chặt, ôm thật chặt...

Máy di động cứ kêu chuông dai dẳng...

Gió biển thổi qua... hai chúng tôi ôm nhau đứng giữa cơn gió lạnh lùng.... Ôm nhau thật chặt

Tôi rất sợ cô ấy sẽ biến mất trong vòng tay tôi

Máy điện thoại cứ reo rồi ngừng, ngừng rồi lại reo

mỗi lần chiếc máy di động reo chuông, tim tôi lại thót lên bất an một lần

mãi, cho đến lúc cái di động không còn đổ chuông nữa

Như cảm thấy có một điều gì đó bất thường sắp xảy ra....

Tôi hôn lên trán người tôi yêu

Cô ấy khóc đỏ hai mắt, nói: "Anh đừng dịu dàng như thế này với em, được không?"

Tôi lại hôn lên trán cô ấy: "Chỉ có anh mới có thể dịu dàng thế này với em thôi!"

Tôi đẩy nhẹ cô ấy ra, cúi xuống nhặt chiếc máy di động

"Xin lỗi, anh không nghĩ ra cách gì khác, nên chỉ biết làm thế này"

"Chẳng lẽ anh lại thật sự muốn em nghe điện sao?" Cô ấy cố ý trêu

"Mà em cũng chả có gan nghe điện!" Tôi cười đáp

Chúng tôi ôm nhau đứng rất lâu

Đây mới chính là chị ấy của tôi, thân thuộc như...

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Dắt em quay về

"Đêm nay có thể đến chỗ... anh không?" cô ấy ôm tôi hỏi

Tôi gật đầu, đưa mũ bảo hiểm cho cô

Trước lúc lên xe, cô ấy xem máy di động

"Vừa rồi kêu lâu như thế... ôi gọi những 23 cuộc, sao nhiều nhi..." cô ấy nói

Tôi không để ý, cứ nổ máy xe

"Ồi chờ đã, có cả bạn cùng phòng em gọi cho em này..." cô ấy giữ tay tôi lại

"Lên xe đã" tôi lúi lúi, kéo tay em ôm ngang người.

Chậm chậm chạy xe về nơi tôi ở...

Bật đèn lên...

"Ồi trời, một mình anh mà ở chỗ rộng thế này á?" Cô ấy kêu lên ngạc nhiên

"Ừ, bà chủ tốt lắm, còn bao cả điện nước" tôi khoe

"Sao chỗ rộng thế này mà lại rẻ thế? hay là cho thuê cả nhà cả người?" cô ấy trêu chọc

"Có lẽ vì anh đẹp trai quá đây mà!" Tôi cố ý đùa dai

"Gớm, bớt cái mồm đi ạ!" Cô ấy bẻ lại

"Thôi được, nếu là thuê cả nhà cả người, thì đêm nay em ở đây, phải cũng nên trả... phí?" tôi từ phía sau lưng ôm chặt lấy cô ấy

"Ngốc lắm, nói cái gì đấy? Em phải đi tắm đây" cô ấy gỡ tay tôi ra

"Em lại dở cái trò cũ rồi, không mang quần áo sau đó chạy đến nhà người khác đòi... tắm!" Tôi nói vọng vào buồng tắm

"Mau mau đi lấy quần áo cho em, mau lên!" cô ấy thò đầu từ buồng tắm ra

Đoạn này làm tôi nhớ đến đêm đầu tiên mới quen...

tôi nhấc mấy quần áo khô tới cửa buồng tắm gõ cửa

cô ấy mở hé cánh cửa "Cảm ơn" rồi đóng ngay lại

tôi bật ti vi, ngồi uống nước

một lúc, cô ấy từ buồng tắm ra: "Đến lượt anh rồi"

"Để anh sấy tóc cho em" - tôi đứng dậy

"Thôi không cần đâu, anh mau đi tắm đi" - cướp lại cái máy sấy trên tay tôi

tôi đi vào buồng tắm

trên tường treo những đồ lót của cô...

những chi tiết quá quen thuộc với tôi, tôi cười, mở cửa buồng tắm kêu: "Em lại không mặc... à?"

"Thế thì anh để ra đồ lót cho em đi nào!" sấy tóc, tiếng trả lời giữa hỗn loạn tạp âm

hic, tôi nghĩ bụng, đây không phải là những ý nghĩ tôi từng tự nói trong lòng sao?

tắm xong đi ra

"Đến ngồi bên em" cô ấy vẫy tôi

tôi ngồi xuống, cô ấy sấy tóc cho tôi...

tôi cứ hy vọng những giờ phút này, mãi mãi, triền miên, thế giới chỉ là của hai chúng tôi

đêm đó, tôi ôm cô chìm vào giấc ngủ, cô ấy rúc trong lòng tôi chìm vào giấc ngủ...

ngày hôm sau ngủ dậy, tay tôi lại một trận tê dại

tôi, lại một lần nữa, vì tay quá tê, run bần bật, làm cô ấy thức dậy...

"Ôi xin lỗi, anh co tay vào đi, em nặng quá đúng không?" cô ấy he hé mắt

chúng tôi nằm ườn thêm một chút mới dậy.

nửa mặt, đi xuống nhà ăn sáng, tôi đưa cô ấy về trường, về ký túc nữ

vừa về đến cổng ký túc...

một chiếc Fiat màu bạc quen thuộc đang đỗ sừng sững và im lìm trước cổng ký túc nữ...

Chết rồi!

Fiat... chiếc Fiat màu bạc.... sao nó lại ở đây?

Tôi tròn tròn mắt, cảm giác thấy cô ấy ở phía sau lưng tôi cũng đang run rẩy

Làm sao lại thế này cơ chứ...

vì sao cái Fiat lại xuất hiện ở chỗ này

tôi vội vã giảm tốc độ không dám chạy xe tới trước ký túc

hình như chưa phát hiện ra chúng tôi

tôi vội vã quay đầu xe, không hiểu vì sao nhưng tôi vẫn chạy trốn

vì tôi chỉ thấy rằng lúc này mà gặp David chắc sẽ có chuyện chẳng lành

tôi vội vã phóng xe ra khỏi khu vực trường

"Sao anh kia lại xuất hiện ở đây?" Tôi nghiêng đầu hỏi cô ấy

"Em không biết, làm sao lại ra thế này..." cô ấy lẩm bẩm

Tôi cứ thế chở nguyên cả cô ấy quay về nhà tôi

gặp thằng bạn tôi, nó đang chuẩn bị lên lớp

"Mày về rồi à, tối qua có người đi tìm chị khóa trên của mày đấy, thôi tao mượn giờ học rồi, tạm biệt!" bạn tôi nói xong đi ngay

tôi và cô ấy không nói lời nào, nắm tay nhau đứng trầm ngâm mãi ở cửa
trần ngập đầu tôi chỉ là chiếc Fiat màu bạc kia của David...
tôi không biết lúc đó cô ấy nghĩ gì... chỉ thấy mặt cô ấy đỏ dần

lúc này, máy di động lại đổ chuông
tôi và cô ấy căng mắt thật to để nhìn vào màn hình

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cô ấy khóc oà...

"thôi đừng khóc, cho dù em chọn ai, anh cũng sẽ tôn trọng quyết định của em" David ôm chặt lấy cô ấy

cô ấy càng khóc thảm thiết hơn

tôi cũng rất đau đớn, vì cô ấy vẫn đang ở trong vòng tay David

mà không phải là đang khóc trong lòng tôi..

nhưng thế cũng chưa có nghĩa là cô ấy đã lựa chọn ai

tôi nhìn David, anh ta đang vỗ về an ủi cô ấy

thế mà tôi chỉ có thể đứng ở bên cạnh, như một thằng ngớ ngẩn

chả thể làm gì cho cô ấy

"xin lỗi... em không xứng đáng để cho hai người làm như thế này..." cô ấy khóc

tôi định nói gì đó, mà tôi không nói ra lời được

muốn bước tới một bước, nắm lấy tay em, nhưng em đang trong tay người khác

"Ngốc nghếch ơi, anh đã bảo anh sẽ không để ý, chúng mình quay lại từ ngày mới quen nhau lần đầu tiên, tất cả bắt đầu lại
lần này anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ ở lại Đài Loan để bên em" David vuốt ve mái tóc cô ấy

"Em xin lỗi!" cô ấy nhè nhẹ gạt tay David ra rồi đi tới phía tôi

David ngỡ ngàng, bàng hoàng

lập tức có một sợi hy vọng vui mừng nhóm lên trong tim tôi

David nhìn theo cô ấy đi về phía tôi...

tôi chìa tay ra cho cô

"Xin lỗi" cô ấy gạt tay tôi ra

giờ đến lượt tôi bàng hoàng

"Vì sao?" tôi nhìn em

"Em không muốn hai người tốt với em như thế, như thế này chỉ làm cho chúng ta càng đau khổ hơn thôi, đây là sai lầm của em, tất cả là sai lầm của em
giả như em có thể giữ được lời hứa của em với anh, chờ anh quay về thì quá tốt

nhưng em đã có lúc nào đó không còn tin anh nữa, và em đã cùng với cậu ấy...

em thật ti tiện, em nói là em sẽ chờ anh nhưng vì quá xa cách nhau, em sợ hãi nên em do dự" cô ấy nói với David

"Xin lỗi, em thú thật ban đầu em đã lấy anh ra để làm vật thế chân cho David..." cô ấy nhìn tôi nói

"nhưng ở bên anh, em thật sự hạnh phúc, anh rất tốt với em, trong những lúc em đau khổ nhất, rõ ràng nhất anh đã ở bên cạnh em
sau đó em phát hiện em đã thật sự yêu, nhưng em cũng không biết làm thế nào nữa"

Bây giờ, tôi không đau khổ nữa, tôi chỉ còn mong ước cô ấy ở lại bên tôi

cho dù em thật sự yêu hay cho dù tôi chỉ là một vật thế chân người con trai khác cũng được...

tôi cúi đầu để không bị phát hiện là tôi đang khóc

David quay người lặng đi

chỉ còn lại cô ấy khóc nức nở... Xin lỗi, em thừa nhận ban đầu em đã coi anh chỉ là vật thế chân cho David..."

những câu này của cô ấy đã làm tôi rơi nước mắt

cuối cùng, tôi cũng chỉ là vật thế chân cho David mà thôi?

tôi không biết nên làm gì

tôi cúi đầu vì nước mắt tôi sắp trào ra ngoài

tôi tự dặn mình không được khóc

khóc thì có tác dụng gì đâu

nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế được lòng mình

"Là lỗi của anh" David nói

"Anh đã hứa hẹn với em, sẽ không bao giờ hỏi lại chuyện cũ của em và cậu ta, phải tin em

nhưng anh chỉ cần vài cú điện thoại không người nghe là anh đã đánh mất mọi niềm tin, chạy suốt đêm xuống Cao Hùng, mà lại cũng không tìm thấy em
nên anh rất hoang mang... thậm chí trong lòng anh đã nghĩ, có phải anh là một thằng ngu, không giữ lấy em

rõ ràng biết em sẽ gặp lại cậu cùng khoa, mà lại vẫn còn tin tưởng để em đi... "

David quay lại để nói những lời này

"Em xin lỗi" cô ấy không nói với tôi

"Không cần xin lỗi ai, việc này đã làm thương tổn tất cả chúng ta" anh ta đi tới

"Em đã rất cố, anh biết" cầm lấy tay cô

"em đang cố tìm một điểm thăng bằng giữa anh và cậu ta, để không ai bị tổn thương

nhưng, người đau khổ nhất là em." David rất dịu dàng nói với cô về cảm giác của mình

lúc này, cô bạn cùng phòng của em đột ngột xuất hiện...

"Bây giờ là thế nào? anh là David có phải không?" cô ấy chạy đến bên cạnh em và David

"tớ đã bảo cậu phải sớm quyết định đi, đừng có kéo dài trì hoãn mà cậu không chịu nghe" bạn cùng phòng cô ấy giận dữ quát

"Còn hai anh, đừng có định giở trò đánh nhau, tôi sẽ cho biết tay" bạn cô ấy cướp lấy cô bạn gái đang rũ rượi từ tay David và kéo xềnh xệch vào ký túc.

Khi đó tôi đi vội lên đưa tay cho cô ấy:

"Anh xin lỗi, anh biết em có bạn trai, nhưng anh vẫn tiến tới..." bây giờ tôi đành phải để lộ đôi mắt đỏ

"này, đã bảo là không nói nữa, sao cậu cứ lằng nhằng nhỉ?" cô bạn cùng phòng nổi giận

và kéo cô ấy đi luôn

Chỉ còn tôi và David ở lại...

--oOo--

Tôi nhìn David

David châm một điếu thuốc, và đưa bao thuốc cho tôi : "Có hút không?"

Tôi lắc đầu

"Cậu quen cô ấy bao lâu rồi?" David hỏi xong nhả ra một bùm khói trắng

"Hơn nửa năm thôi..." tôi ngồi xồm bên chiếc xe máy của mình

"Cô ấy là người tốt" David nói với tôi

"có lẽ cô ấy chọn cậu mới gọi là đúng đắn!" David nhắm nghiền mắt, hít sâu một hơi

Tôi nhìn David, bây giờ lại ra thế nào đây

vì sao anh ta nói câu này?

"Trước khi đi Mỹ du học, tôi muốn bảo cô ấy đừng chờ tôi! nhưng tôi không thể nói ra" David tự sự

"bởi khi đó cô ấy rất kiên quyết, nói sẽ chờ tôi về

xa cách đến như thế, chúng tôi chỉ thể dùng E-mail liên lạc, tuy chat tiện hơn, nhưng vì lệch múi giờ

thường lên mạng chả thấy người kia, chờ mãi không thấy hồi âm, là một việc rất đau khổ"

Chờ mãi người kia không hồi âm là một việc rất đau khổ

câu nói này tôi cảm nhận được sâu sắc

"Cả ba chúng ta đều chờ hồi âm của đối phương, nhưng lại đều không nói nổi lòng ra" tôi bảo David

"Đúng" David cười dụi cán thuốc, lại châm điếu thứ hai

"Nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, có những chuyện nếu cứ giữ trong lòng thì không bao giờ tiến tới được, sau khi về Đài Loan, tôi đã lập tức cầu hôn cô ấy, nói cho cô ấy biết những gì tôi giữ trong lòng, hoặc có lẽ hiện giờ cô ấy còn quá trẻ, nhưng tôi hy vọng có thể cho cô ấy một lời thề hẹn, không để cô ấy chờ chỉ vì tôi..." David nói chân thật

Cầu hôn? !

Cô ấy chưa bao giờ nói điều đó với tôi...

Vì sao?

"Tôi nghĩ, người nên rút lui là tôi" Tôi đứng dậy nói với David

"anh nói rất đúng, tôi đã lui bước mấy lần vì tình yêu, tôi nghĩ tình yêu của tôi chưa đủ chín chắn

vì thế, cô ấy chọn anh mới là đúng" tôi đã nói những lời mà chính tôi cũng không dám tin là thật, tôi đã chấp nhận thua cuộc rồi...

"... Cô ấy đã không nhận lời cầu hôn" David vút điếu thuốc cháy dở xuống đất

"Ồ?" Tôi ngơ ngàng nhìn David

"Vì cô ấy yêu cậu, có lẽ"

"Việc kết hôn, có lẽ cái hai đều thật hiểu nhau, cách nghĩ phải thật phù hợp nhau mới nên kết hôn" David nói với tôi

"Xin phép hỏi, anh bao nhiêu tuổi?" tôi hỏi David

"Gi? Tôi á?

tôi 22" David cười

"22... sao cách suy nghĩ của anh đã rất chín chắn, tôi chỉ kém anh 2 tuổi thôi, mà..." tôi đầy nghi ngờ

"Có lẽ là hoàn cảnh thôi, ở Mỹ, những thanh niên rất trẻ tuổi cũng đã có suy nghĩ rất trưởng thành" David nói

"Anh thật lòng yêu cô ấy không?" tôi nhìn David

"Nếu tôi để mất cô ấy, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi" David quả quyết nói với tôi

"Tôi hiểu rồi... cô ấy.... anh nhất định phải làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi chỉ mong điều đó" tôi nói

"Cậu đang nói cái gì? Cô ấy còn chưa chọn ai!" David tự dưng giận dữ mắng tôi

"Thế là đủ rồi, tôi giờ đã hiểu những lời cô ấy nói khi mới gặp nhau

những ngày đầu tiên, cô ấy nói với tôi, bởi cô ấy chủ động tỏ tình với anh, rồi hai người mới yêu nhau..."

tôi nói với David những gì cô ấy đã từng thổ lộ

"Ồi..." David lẳng lặng nhìn tôi

"cô ấy đã nói nếu giờ chỉ vì khoảng cách quá xa xôi mà lại chủ động đòi chia tay anh, như thế thật không công bằng với anh

nên cô ấy bằng lòng đợi, đợi anh, cho dù anh ở rất xa...

cho dù cô ấy luôn lo âu sợ hãi, nhưng nếu không thật sự nghe anh nói anh không còn yêu, thì cô ấy sẽ không bao giờ bỏ anh..."

tôi nói xong buồn bã cúi đầu

David lặng im đốt thuốc

"Cám ơn bạn" David nói

"Những điều đó, nếu không phải là bạn nói, thì tôi sẽ mãi mãi không bao giờ biết cô ấy đã cảm nhận những gì... thật sự là cảm ơn bạn" David nói

tôi nhìn David mỉm cười

và lúc đó tôi quyết định rời đi

tôi đội cái mũ bảo hiểm xe máy lên, vẫy tay chào tạm biệt...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Lỡ Tay Chạm Ngực Con Gái* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.